

תמר לוינסון | My Heart Isn't Synchronized With Technology

אוצר: אברהם קריצמן

פתיחה: יום שלישי ה-27.03.18 בשעה 20:00

התערוכה **My Heart Isn't Synchronized With Technology** של תמר לוינסון מבקשת להיות סדק דק שנפתח אל המרחבים האינטימיים של הצילום. היא כוללת עבודות חדשות בהדפסה דיגיטלית לצד עבודות אנלוגיות ופוטוגרמות, הבוחנות את היחסים בין הדימוי המצולם לבין הנייר שעליו הוא מודפס.

הדימויים של לוינסון לקוחים מרגעי היומיום, מסביבתה הקרובה. לפעמים יהיו אלו חלקי פנים של בית: דלת וקיר, חלקי חלון או עציץ על שולחן. פעמים אחרות יהיו אלו מפגשים עם החוץ, לרוב מתוך הבית: בתי שכונה, צמחייה סבוכה או חלקי גינה. האמנית מפנה את מבטה אל סביבות הפנים או החוץ מתוך הבית, וכך מייצרת צילום הנושא קרבה ואינטימיות.

דימויים אלו הם המצע בתהליך שחלקו המשמעותי נטוע בהדפסת העבודות. לוינסון עובדת במעבדה דיגיטלית ואנלוגית, שם היא בוחנת את הממד החומרי של המדיום הצילומי: קריעת הניירות וחשיפתם לאור, ספיגת צבע המדפסת בנייר והדפסה על מספר דפים יחדיו. מטרת תהליכים אלו היא לפצוע ולחלק את המרחב הצילומי בכדי ליצור מניפולציות שמעצימות את תחושת הקרבה ומבקשות מהצופה להשהות את המבט, לשוב ולבחון את הספציפיות של הדימוי. כך הצילום הופך לחומר בעל מרחב פגיע, רגיש ואישי. הדימויים הופכים לסדוקים ושבירים.

דרך שינויים מינוריים בתכונות הצילומיות ובפעולת הצילום צפה ועולה נוכחות אנושית - של גוף. במעשה הצילום שלה מבקשת לוינסון לבטל את המרחק ומייצרת צילום שמבקש מגע בלתי אמצעי, כזה שכמעט ויוצר הדבקות וזיהום. התרחשות זו פוצעת את פני השטח ובזכותה ממשיכים הדברים להתקיים. אופי העבודה והדימויים מעלים תהיות על קצה או סף של דימוי; סף העבודה, סף החדר או סף החלון. כך, הדימוי בעבודותיה של לוינסון מתפקד כשלוחה של החומר בו ניתן לפעול; הוא טבוע או ספוג בו, ממשיך אותו ומהדהד אותו, ולבסוף מתפתח ממנו והלאה.

את התערוכה מלווים ספרי אמן בעבודת יד שהודפסו על ידי האמנית ויוצגו לצד העבודות.

שיח גלריה: 27.4.18 בשעה 12:00

נעילת התערוכה: 4.5.18 בשעה 14:00

תמר לוינסון

נולדה במדינת וושינגטון (1990), ארה"ב. חיה ויוצרת בירושלים. זוכת פרס האמן הצעיר 2017 מטעם משרד התרבות והספורט. בוגרת התואר הראשון במחלקה לצילום בבצלאל, אקדמיה לאמנות ועיצוב, ירושלים. בסיום לימודיה זכתה בפרס לסטודנט המצטיין ע"ש רמי הלפרין ז"ל. הציגה תערוכת יחיד בגלריית המחלקה לצילום, בצלאל. עבודותיה הוצגו בתערוכות קבוצתיות ביניהן בפסטיבל מוסררה מיקס, פסטיבל מנופים ובביאנלה לרישום בבית האמנים, ירושלים. ב-2017 השתתפה בתכנית לשהות אמן במרכז לאמנות KH Messen בנורווגיה.

דברים קרועים תמיד קרועים ממשוהו. הם תוצר של תהליך הפרדה שהותיר בהם את סימן ההיפרדות מחייהם הקודמים, ממה שהיה שייך לשלם. אנו פוגשים פיסות קרועות ששייכות לשם - למרחב אחר, שאותו אנחנו מזהים כמה שנדמה כמקום, כחדר, כדירה, כחלל מחייה או עבודה. מבט מסוג זה מנסה לחבר את אוסף הרגעים הפזורים שנמצאים שם, את הפרגמנטים שמרצדים בשטחיות בין הדמיון שלנו ובין החומר שנמצא בצד השני. אני חייב לחבר לו סיפור, רצף, גוף ועין ששייכים לעברו השני, כדי שאוכל לעבד אותו, לתפוש את מרחביו, לדמיין את עצמי בו ולבנות שם יחס בין מקום ואדם.

חור המנעול

הדלת פתוחה. היא מפנה אלינו את הצד הדק שלה, זה שמיועד להיבלע אל תוך הקיר. בצעד אחורנית, כשהמפתח שעוד מחובר אליה מנצנץ, היא הופכת לבעלת ממד וזהות, ומצטלמת. בעבר היו חורי מנעולים להציץ דרכם, היום למנעולים כבר אין חורים, ולו היו, המצלמה הסלולרית הייתה מיד חודרת דרכם. הצצה דרך חור כזה מגלה עולם שנמצא מעבר למרחב הפיזי שלנו, חסרת גוף, ששולחת את אותותיה לעין ולדמיון בלבד בערוץ יחיד. בדומה לפעולת המצלמה, משתטח העולם למישור ונגלה לנו מקום שהוא שם, בעבר השני.

שם מעל הכורסה, החבל השטוח צמוד לקיר. משיכה בו תפתח את התריס כלפי מעלה. המתח של החבל הצבעוני-דהוי הוא שאוחז את משקל התריס. הרעש הפתאומי של המשיכה יסית את החרכים האליפטיים, שטוויים על הקיר שממול משטח המסנוור את עיני לפנות ערב.

המבט הראשון שני

וכשהתריס עלה והחלון נגלה, אני פוגש שם את החוץ - את העולם, או כך אני מספר לעצמי. ומכיוון שאני פוגש אותו מאחורי דלתות סגורות, אני תוהה על אופי המבט הכלוא. אני פוגש את מפתח החלון בתוך הקרע. תחילה מגבש צבעוניות כללית, מעט קוים פורטים על דמיוני את הנגלה: זה חוץ, נוף, עירוני, מתוך חלון, בתי עיר בישראל. עיני רצה וחזרת על הדימוי הקרוע וגבולותיו, והדימוי מהדהד את המבט החוזר שלי בטון צבע שני, כהה יותר. הוא מופיע שוב כמו לאחר מצמוץ: מרכז את תשומת לבי לנקודה אחת ומציע עוד פרטים. הוא מקבע פעם שנייה את הדימוי בדמיוני אך בצורה שונה ובגוון אחר - רץ בין העין אל הדמיון. הגוון השני קורע בי את הרצף המוכר בין השניים בכך שהוא מופיע באותו הזמן על אותו מישור.

אחיזה

אני ניצב לפני צילום שאיני מצליח לפענח את תוכנו, מה מצולם בו? ניצב לפני אובייקט מצולם והוא מוכר לי מאוד אך איני יכול לתת לו שם. אני מרגיש כאילו הייתי בעבר בקרבת דבר כזה, אך ייתכן שלא. הוא חומק ממני ודורש כל הזמן שאזהה אותו, שאשאל מהו, או מה הוא היה. כשאני חושב על צילום (במיוחד על צילום אנלוגי) אני לא צריך להיזכר שהוא נטוע במציאות ובעבר, אני חש ויודע זאת, שהוא מצלם את מה שמלפניו - ושביכולתי לזהות בתוכו את העולם שהיה. כאשר אני לא מזהה אותו, עומדות בפני שתי אפשרויות: אפשרות אחת היא שהעולם המתואר אינו מוכר לי, ואפשרות שנייה שמנגנון הצילום פעל באופן שטשטש את המוכר. במקרים מסוימים נוצר דבר חדש, שבאנגלית היינו מכנים *ambiguous* (רב פנים/רב משמע/מעורפל). הוא שולט על המקום שנמצא בתפר הזה; וזהו מרחב דקיק שמסוגל להכיל בתוכו היברידיים (הכלאות), שברירי זכרון ותחושות שקשה לנו להכריע את מקומן או כיוונן אך אנו מרגישים קרבה והזדהות אליהן. הם לא מתהווים עבורנו כפי שעושה דימוי אלא נמצאים כל הזמן על הקרע עצמו של המוכר והזר.

הסתרה

אני מעביר את הידיים שלי על גבי הקיר כדי להרגיש בקצות האצבע את צבע הקיר שהתבקע ונפרד אחרי החורף מהשכבה הקודמת שלו. אני נהנה להרגיש אותו מתפורר ונשבר, נערם על הרצפה ומותיר אחריו צורה אמורפית שמוגדרת בכמה מיקרונים שהם עובי השכבה אותה ניתן לחוש. אם לא הייתי מפורר את הצבע לא הייתה נוצרת צורה והצבע המתקלף היה נותר בקיפוליו מזדקר מתוך הקיר בסדקים סגלגלים.

המדפסת עוברת באדישות מעל הדברים שנכנסים אליה. מכסה בדיו. כשהתצלומים הקרועים והמודפסים ממוקמים אחד על גבי השני הם מגבשים עבורנו אובייקט חדש: תצלום קרוע של אובייקט - אובייקט וצילום אותו המדפסת יצרה כאחד. הרצף שלו מקופל או נע על מישורים נסתרים. אנו מנחשים שהוא ממשיך בהכפלה, בשכבות ובריבוד. אולם נגלה שהדימוי נקטע בקרע ובאזורים שהדמיון מבקש לשכנע אותנו שהדבר שמתחת הוא גם מעל ומה שמעל הוא שמתחת.

אם אני אוחז בידי עלון של נייר מודפס אליו מוצמדים ניירות נוספים שמספרים לי דרך הדימוי על הקשר שיש ביניהם והם מתאגדים למין ספרון קטן, אני מחזיק בידי את כל המישורים של העבודה ויכול לשחק בהם, להזיז אותם ולהצמיד אותם לכדי דימוי רציף, או לחשוף את חוסר האחידות על ידי הדפדוף או הזזה.

סדרת העבודות הזו טומנת בי זרע פורענות; מחשבה משחיטה על האפשרות שהדימויים אינם רציפים, שהדברים שאני רואה וחווה הם פרי דימוי ושאינם הדבר אותו אני מדמיין שהם. אני מגלה שאיני מסוגל להכריע ולהיות שקט, ממשיך לדפדף בהם הלוך וחזור: האם הם קשורים אל מציאות שהייתה וכעת מתוארת כפי שאני תופש אותה או שאני בודה מרחב שבסיסו בזכרונותי ולעולמי שלי בלבד.

אינטימיות

שני פסים של אור עוברים על האריחים של חדר האמבטיה. הם שורפים את הדימוי ומלבינים בו חלק, הם כל כך בהירים שכל שנתר הוא הנייר עצמו - המצע שמכיל את הדימוי. למעשה זה המקום שבו אין דימוי, שבו המציאות הייתה אלימה כל כך למדיום הצילומי עד שלא ניתן היה לשמר אותה בו. ואנחנו פוגשים שם בפצע צילומי. קרבה כל כך גדולה עד שהדימוי נשרף.

אנחנו מרגישים נינוחים; חדר אמבט, רגע יומיומי, הזדהות עם מרחב פרטי שמיועד להכיל בו את העירום, את הגוף. וזהו הרגע שהשמש יכולה לגעת, לפגוש גוף בתוך בית, בתוך חדר אמבט שם מיועד להיות אדם. מפגש עדין, מקלחת של פוטונים. והתחושה הזו היא אינטימיות. היא של יחיד והיא מהגדרתה נעימה. והאינטימיות הזו אותה אני פוגש בתוך הקרעים מזמינה אותי להיות אותו יחיד בעל דמיון ועין בלבד, שמתבונן חשוף, באלימות שמתבצעת בדימויים ושמופעלת על התחושות והדמיון שלי. מול האלימות הזו אני מתבקש כל הזמן, בעדינות ורוך לאסוף רק עוד פרט קטן, רק עוד רמז לצרף מהדמיון שלי, לשייך, לקטלג, לקבע, להכניס לקטגוריה, למקם על רצף נרטיבי. והעבודות נלחמות בי באינטימיות ובפנים רבות.